

2021. augusztus 14. Egy korszaknak vége. Vili itt hagyott minket. Testvér, édesapa, nagypapa, dédnagypapa, Papó. Nagy Vilmos.

Számára legfontosabb a CSALÁD volt. A legnagyobb boldogsága, amikor összegyűltünk Terényben, és az EGYÜTT TÖLTÖTT IDŐ mindannyiunkban maradandó élmény marad.

Különleges EMBER volt Ő, hiszen nem mindennapi dolog, hogy akár a vadidegen, sosem látott embereket, a múzeumlátogatókat is különleges élménnyel ajándékozta meg. Akik látták a múzeumot, és Vili bemutatóját, szinte új emberként, lélekben feltöltődve, lelkesen távoztak. Sokan visszajártak, és néhányan igazi Barátokká lettek.

Hogy hogyan is működött a varázslat? Vilivel többször beszélgettünk arról, hogy itt, a múzeumban működik VALAMI, egy megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan csoda, amely rabul ejti és elbűvöli az idelátogatót. Tapasztalt-e már múzeum olyat, hogy a látogatás alatt családos, felnőtt férfiak szeme sarkából kigördül egy könnycsepp? Hogy idegen, először látott hölgyek búcsúzásakor a tárlatvezető nyakába borulnak, hogy megölelhessék? Hogy világtalan, vagy gyengén látó emberek tapogatva keresik a bemutató kezét, hogy megszorongassák? Hogy tanárok félve mennek be a múzeumba, mert szerintük a gyerekek, akik rájuk vannak bízva, kezelhetetlenek, de ugyanezek a gyerekek az előadást és a zenét kezes báránként hallgatják végig? Hogy a látogató nyugdíjas hölgy azt mondja, hogy 67 évesen ment be, de 2 óra múlva 17 évesen jött ki a múzeumból?

A sort hosszasan folytathatnám, mert elég, ha az ember fellapozza a vendégkönyvet... A varázslatot én sem tudom megfogni, csak lépésről lépésre követni... Ahogyan egy lépcsőn megyünk egyre feljebb. Talán az első lépcsőfok, amikor a látogató kiszáll az autóból és először körbenéz, meglátja a Cserhát csodálatos dombjait, valamint a gyönyörű palóc házakat. Egy olyan békés világba csöppen bele, hogy a hétköznapi problémáit, az összes gondját bent hagyja az autóban. Ezzel a megnyugodott lélekkel sétál be a kertbe, a múzeum bejáratához.

A második lépcsőfok, amikor belép az ajtón. Itt egyszerre két érzékszerve esik rabul. Egyrészt a szeme be nem tudja fogadni a magnók sokaságának látványát, másrészt az orrát megcsapja egy jellegzetes illat: az ódon fa és az elektronika keverékének semmihez sem fogható élménye. Vili pedig még meg sem szólalt... A harmadik lépcsőfok, amikor Vilink szeretettel köszönti a vendégeket és bemutatja a múzeumot. A látogató itt már sejti, hogy innen egyhamar nem akar szabadulni. A veterán készülékek pedig egymás után kezdenek megszólalni, miközben Vilmos egyre-másra meséli a megható történeteket.

Amikor az érdekességek és ritkaságok megszólalnak, a zenei aláfestés végleg magával ragadja a gyanútlan látogatót, aki számára megszűnik az idő, a külvilág és minden, ami még esetleg nem maradt ott az autóban...

Az egész varázslat a Mamával kezdődött, Ibolyával, Vilmos feleségével. Ő volt, aki Vilmost ösztönözte a kezdetek kezdetén: „ha ennyire szereted ezeket a régi masinákat, miért nem csinálsz múzeumot?” kérdezte. Ő az, aki ugyan rég nincs már köztünk, de mindig is velünk lesz. Valószínűleg ő az, akinek ezt a csodát köszönhetjük. És Vilmosnak, aki a varázslatot életben tartotta és tovább működtette. Életem nagy élménye, hogy ha csak nagyon kis mértékben is, de részese lehettem ennek a kalandnak, amit úgy hívnak: a terényi Orsósmagnó Múzeum. Köszönöm.

Gold Tibor